Této říši básník byl nucen v Hippodamii zaholdovati; avšak učinil to taktně, nic přes míru. A celá Smrť Hippodamie pořízena dle vzorů antických.

Nelhala pověsť hlásavší, že dramaturgickým výrazem třetí díl Hippodamie předstihuje oba prvé, v nichž přece je tolik uchvacujících, až do konce přiostřujících se výjevů, že stupňování sotva se dalo mysliti. Však Vrchlický to dokázal skvěle, děj třetího dílu jest skutečně, pokud síly dramatické se týče, vrcholem trilogie.

Z díla Vrchlického omládlý Sofokles vyzírá. Ta jednoduchost a přece mohutnost koncepce, jížto Vrchlický tragedii svou daří, vlastní jest starým mistrům řeckým. Vrchlický jich dostihuje.

Máme před sebou drama velkolepé, uchvacující každého, v němž neodumřel smysl pro krásy tragedie antické, v nichž osud a vina jsou základem klasické tvorby. Provázeli jsme hlavní osoby díla, Hippodamii a Pelopa, ve třech oddílech až do konce s účastenstvím nepjatým a dávali jsme se unášeti slovem velikého básníka v mythus, jenž rukou umělou převeden ve skutečnost všelidskou, ve vášeň, která zmítá reky a žene k zločinu prvému, z něhož řada jiných se rodí a vinníky zachvacuje.

Tragedie Vrchlického nepotřebuje zvonivých arabesek tónů, sama obstála by na výši, ano požitek by vzrostl, kdyby nebyl dělen mezi dikcí tóny. Není třeba, aby slovo teprv vysvětlováno bylo hudbou. Spojení hudby se slovem mluveným jest ovšem ideálem, avšak nedostižným.